19. 3. 2012

ID: 81292

Důkazní břemeno

Nestanoví-li právní předpis jinak, stíhá důkazní břemeno toho účastníka, jemuž je existence příslušné skutečnosti podle hmotného práva ku prospěchu. Domáhá-li se žalobce po žalované plnění z titulu nároku na smluvní pokutu za prodlení se zaplacením kupní ceny a dovozuje-li tento nárok z ujednání obsahujícího výraz připouštějící různý výklad, pak je na něm, aby (v pochybnostech, tj. neuspějí-li výkladové metody stanovené v § 266 odst. 1 a odst. 2 obch. zák.) tvrdil a prokázal nejen skutečnosti umožňující závěr, že žalované vznikl vůči němu závazek k zaplacení kupní ceny, s jehož plněním se dostala do prodlení, nýbrž též takové okolnosti, z nichž lze dospět k závěru, že to byla žalovaná, kdo při jednání mezi účastníky výraz připouštějící různý výklad poprvé použila.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 6/2011, ze dne 26.1.2012)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce Ing. Z. P., zastoupeného JUDr. V.B., advokátem, se sídlem v M., proti žalované U. a. s., se sídlem v U., zastoupené JUDr. D. D., advokátem, se sídlem v B., o zaplacení částky 319.871,80 Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty ve výši 233.187,- Kč, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 5 Cm 429/2003, a o zaplacení částky 905.850,- Kč s příslušenstvím a smluvní pokuty ve výši 1.277.702,- Kč, vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 5 Cm 448/2003, o dovolání žalované proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2010, č. j. 1 Cmo 30/2010-246, tak, že rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. června 2010, č. j. 1 Cmo 30/2010-246, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. října 2009, č. j. 5 Cm 429/2003-180, v pořadí druhým, uložil žalované zaplatit žalobci smluvní pokutu v částce 233.187,- Kč a rozhodl o nákladech řízení. Vyšel ze zjištění, že na základě objednávky žalované ze dne 14. května 1999 účastníci uzavřeli dne 30. června 1999 kupní smlouvu na dodávku dvou elektromotorů za kupní cenu ve výši 315.126,- Kč, v jejímž bodě č. 4 označeném jako „Platební podmínky“ bylo obsaženo ujednání „Smluvní penále po lhůtě splatnosti 0,05 % za meškající den“. Žalobce dodal zboží dne 1. září 1999, čímž mu vzniklo právo na zaplacení kupní ceny, žalovaná však kupní cenu ve lhůtě splatnosti nezaplatila.

Soud prvního stupně dovodil, jsa vázán právním názorem vysloveným Vrchním soudem v Olomouci v jeho kasačním rozhodnutí ze dne 24. června 2009, č. j. 1 Cmo 154/2008-152, že ujednání obsažené pod bodem č. 4 kupní smlouvy je dostatečně určité a že jím byla sjednána smluvní pokuta podle ustanovení § 544 občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), přičemž základem pro její výpočet je ta část fakturované kupní ceny, s jejímž zaplacením je kupující v prodlení. Na základě toho uzavřel, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši žalované částky.

Rozsudkem ze dne 30. října 2009, č. j. 5 Cm 448/2003-214, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 30. října 2009, č. j. 5 Cm 448/2003-222, Krajský soud v Ostravě uložil žalované zaplatit žalobci smluvní pokutu v částce 1.277.702,- Kč a rozhodl o nákladech řízení. Vyšel ze zjištění, že na základě objednávky žalované ze dne 19. října 1998 účastníci uzavřeli dne 30. října 1998 kupní smlouvu na dodávku jednoho elektromotoru za kupní cenu ve výši 905.850,- Kč, v jejímž bodě č. 4 označeném jako „Platební podmínky“ bylo obsaženo ujednání „Smluvní penále po lhůtě splatnosti 0,05 % za meškající den“. Žalobce dodal zboží dne 8. října 1999, čímž mu vzniklo právo na zaplacení kupní

ceny, žalovaná však kupní cenu ve lhůtě splatnosti nezaplatila.

Soud prvního stupně i v tomto případě dovodil, jsa vázán právním názorem vysloveným Vrchním soudem v Olomouci v jeho kasačním rozhodnutí ze dne 24. června 2009, č. j. 1 Cmo 170/2008-189, že ujednání obsažené pod bodem č. 4 kupní smlouvy je dostatečně určité a že jím byla sjednána smluvní pokuta podle ustanovení § 544 obč. zák., přičemž základem pro její výpočet je ta část fakturované kupní ceny, s jejímž zaplacením je kupující v prodlení. Na základě toho uzavřel, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci smluvní pokutu ve výši žalované částky.

Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 7. května 2010, sp. zn. 1 Cmo 49/2010-254, věci odvolání žalované proti uvedeným rozhodnutím spojil ke společnému řízení a rozsudkem ze dne 30. června 2010, č. j. 1 Cmo 30/2010-246, oba rozsudky soudu prvního stupně potvrdil a rozhodl o nákladech odvolacího řízení.

Odvolací soud poté, co dokazování zčásti zopakoval a doplnil je výslechem svědka J. D., jenž byl v rozhodné době ředitelem nákupu žalované, usoudil, že tato svědecká výpověď pro hodnocení projevené vůle účastníků ve vztahu ke sjednanému „penále“ nemohla ničeho přinést. Setrval proto na svém názoru, který zaujal v předchozích kasačních rozhodnutích, že ujednání o „smluvním penále“ je dostatečně určité a že použitý pojem je třeba chápat jako smluvní pokutu. Dodal, že žalobce od samého počátku chápe ujednání o „smluvním penále“ jako sjednanou smluvní pokutu a žalovaná chápala sjednanou sankci stejně, jak o tom svědčí podání ze dne 24. dubna 2007, a až později stanovisko změnila. Snahu žalované zpochybňovat její procesní stanoviska v projednávaných věcech odvolací soud označil za účelovou. Uvedl, že tomuto závěru odpovídá také skutečnost, že v obou smlouvách je použit výraz „smluvní penále“, z čehož je zcela zřejmá vůle jednajících stran sjednat smluvní sankci za prodlení se splněním smluvených závazků a nemohlo jít o běžný zákonný úrok z prodlení. Argumentoval též, že s ohledem na rozpory mezi účastníky v otázce, kdo z nich kupní smlouvy zpracoval, nelze učinit závěr, že součástí smluvních ujednání byly Všeobecné nákupní podmínky žalované účinné již od 1. ledna 2009, z těchto nákupních podmínek je však patrno, že žalovaná pojmy smluvní pokuta a smluvní úrok z prodlení rozlišovala, přesto připustila, aby ve smlouvách, ať je připravil kdokoliv, byl užíván pojem „smluvní penále“. Na základě těchto úvah odvolací soud s odkazem na ustanovení § 266 odst. 1 obchodního zákoníku (dále též jen „obch. zák.“) uzavřel, že sjednáním sankce za prodlení ve formě „smluvního penále“ oba účastníci mínili sjednání smluvní pokuty. Správným shledal též závěry soudu prvního stupně v otázce moderace.

Rozsudek odvolacího soudu, a to sice výslovně „v rozsahu všech jeho výroků“, podle obsahu dovolacích námitek však jen v potvrzujících výrocích ve věci samé, napadla žalovaná dovoláním, odkazujíc co do jeho přípustnosti na ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“) a co do důvodů na ustanovení § 241a odst. 2 písm. b) a § 241a odst. 3 o. s. ř.

Dovolatelka (užívajíc při kritice odvolacího soudu expresivní výrazy, ač zastoupena advokátem, od něhož lze očekávat profesionální přístup a běžnou zdvořilost při jednání se soudy) především namítla, že ačkoliv odvolací soud citoval ustanovení § 266 obch. zák., pravidla v něm stanovená nerespektoval. Zdůraznila, že účelem výslechu svědka J. D., který se účastnil kontraktačního procesu s žalobcem a podepisoval za ni většinu smluv, bylo zjištění skutkového stavu, na který mělo být ustanovení § 266 obch. zák. aplikováno. Argumentovala, že účastníci uzavřeli v letech 1998 a 1999 cca 15 kupních smluv s totožným ujednáním o „smluvním penále“, a to jako smlouvy dílčí na základě rámcového ujednání, v němž byly na podzim 1998 sjednány smluvní podmínky, které se budou aplikovat v jednotlivých smlouvách. Právě k této skutečnosti, významné pro zjištění vůle smluvních stran, měl svědek vypovídat.

Dovolatelka vytkla odvolacímu soudu, že pominul rozhodnou skutečnost, která byla prokázána, jestliže z výpovědi tohoto svědka neučinil skutkové zjištění, že to byl žalobce, kdo vypracoval návrh

smlouvy a byl tudíž stranou, která zkoumaný výraz použila jako první. Odvolací soud podle jejího mínění pominul důkazní břemeno stran, jestliže se s výpovědí svědka vypořádal poukazem na to, že s ní žalobce nesouhlasil. Zdůraznila, že žalobce, jenž je nositelem důkazního břemene ve sporu, nenavrhl žádný důkaz k tomu, co je „smluvní penále“, resp. navržený listinný důkaz nepředložil, měl jej tedy jako důsledek neunesení důkazního břemene stihnout neúspěch ve sporu.

Dovolatelka podrobila kritice závěry odvolacího soudu o její vůli, založené na procesním podání jejího zmocněnce ze dne 24. dubna 2007. Namítla, že takové podání je při zkoumání vůle stran v době kontraktačního procesu bezvýznamné a závěr o tom, že chápala výraz „smluvní penále“ jako smluvní pokutu, z něho ostatně nevyplývá. Poukázala dále na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 23 Cdo 1462/2008 a 32 Cdo 328/2005, která podle jejího přesvědčení interpretují výraz „penále“ jako úrok z prodlení. Namítla též, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a chybí v něm závěr o skutkovém stavu věci.

Dovolatelka navrhla, aby napadené rozhodnutí odvolacího soudu i obě rozhodnutí soudu prvního stupně byla zrušena a věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalobce navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto. Vyjádřil mínění, že napadené rozhodnutí je v souladu s judikaturou Nejvyššího soudu a zdůraznil, že tvrzení o rámcovém ujednání dovolatelka neprokázala, neuvedla ani, kdy a kým bylo toto ujednání uzavřeno a jaký byl jeho obsah, a nevypovídal o něm ani svědek J. D. Ohradil se proti tvrzení, že vyhotovoval návrhy kupních smluv, a ztotožnil se s názorem odvolacího soudu, že z použití výrazu „smluvní sankce“ je zřejmá vůle stran sjednat smluvní sankci za prodlení a nemohlo jít o běžný zákonný úrok z prodlení.

Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě stanovené v § 240 odst. 1 o. s. ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení), řádně zastoupenou advokátem, jímž bylo dovolání též sepsáno (§ 241 odst. 1, 4 o. s. ř.), Nejvyšší soud dovodil, že dovolání je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. b) o. s. ř., neboť směřuje proti rozsudku odvolacího soudu, jímž byla potvrzena rozhodnutí soudu prvního stupně, kterými soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než ve svých dřívějších rozhodnutích proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil.

Nejvyšší soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí z hlediska uplatněných dovolacích důvodů, jsa jimi v zásadě vázán, včetně toho, jak je dovolatelka obsahově vymezila (srov. § 242 odst. 3 větu první o. s. ř.). Zkoumal též z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), zda řízení netrpí zmatečnostmi uvedenými v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i jinými vadami řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, i když nebyly v dovolání uplatněny. Dospěl přitom k závěru, že dovolání je důvodné.

Jsou-li pochybnosti o obsahu právního úkonu (o projevené vůli), zjišťuje se jeho obsah za použití pravidel stanovených obecně pro soukromoprávní vztahy v § 35 odst. 2, 3 obč. zák. a pro obchodní závazkové vztahy speciálně v § 266 obch. zák.

Podle ustanovení § 35 odst. 2 obč. zák. je třeba právní úkony vyjádřené slovy vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.

Podle ustanovení § 266 obch. zák. projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odstavec 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odstavec 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s

projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věci (odstavec 3). Projev vůle, který obsahuje výraz připouštějící různý výklad, je třeba v pochybnostech vykládat k tíži strany, která jako první v jednání tohoto výrazu použila (odstavec 4).

Nejvyšší soud vysvětlil v rozsudku ze dne 26. listopadu 1998, sp. zn. 25 Cdo 1650/98, uveřejněném v časopise Právní rozhledy č. 7, ročník 1999, s. 386, že jazykové vyjádření právního úkonu zachycené ve smlouvě musí být nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho soud posoudí na základě provedeného dokazování, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, přičemž podmínkou pro přihlédnutí k vůli účastníků je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu.

Postup, který při výkladu ujednání v článcích 4 předmětných kupních smluv zvolil odvolací soud, zákonným výkladovým pravidlům a ustáleným judikatorním závěrům neodpovídá. Odvolací soud provedl výklad projevu vůle způsobem upraveným v ustanovení § 266 odst. 1 obch. zák., tj. podle úmyslu (vůle) jednajících stran, aniž měl pro takový výklad oporu ve zjištěném skutkovém stavu věci, požadovanou ustanovením § 266 odst. 3 obch. zák., neboť neučinil, tak jak mu důvodně vytýká dovolatelka, žádná skutková zjištění stran okolností souvisejících s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran. Jediný argument, na němž odvolací soud založil své závěry, neobstojí, a to již z toho důvodu, že k procesnímu chování účastníka nelze při výkladu projevu jeho vůle přihlédnout [srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. dubna 2001, sp. zn. 29 Cdo 2632/2000, uveřejněný v Souboru civilních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, C. H. Beck (dále též jen „Soubor“), pod číslem C 409, svazek 4]. Dovolatelce je ostatně třeba přisvědčit též v tom, že užila-li ve svých podáních ze dne 24. dubna 2007 v rámci zpochybňování určitosti ujednání v článku 4 kupní smlouvy poukaz na obligatorní náležitosti ujednání o smluvní pokutě, nelze z této její právní argumentace, odpovídající právnímu důvodu označenému žalobcem, korektně dovozovat, že jejím prostřednictvím předložila tvrzení (shodné s žalobcovým) o tom, že bylo její vůlí sjednat smluvní pokutu.

Na účet dovolatelky je však třeba poznamenat, že není zřejmé, proč s tvrzením o existenci rámcové smlouvy přichází – ostatně v rozporu s ustanovením § 241a odst. 4 o. s. ř. - až v dovolání (její podání ze dne 2. června 2010, na které v tomto ohledu odkazuje, Nejvyšší soud ve spise nenalezl) a co jí bránilo položit svědku J. D. při jeho výslechu otázky stran všech okolností předcházejících uzavření předmětných kupních smluv.

Úvaha, jíž odvolací soud podpůrně dovozuje vůli stran sjednat smluvní pokutu z té samotné skutečnosti, že v obou smlouvách je použit výraz „smluvní penále“, je v rozporu s judikaturou Nejvyššího soudu (srov. zejména usnesení ze dne 25. května 2010, sp. zn. 32 Cdo 2199/2009, uveřejněné v Souboru pod číslem C 8837, svazek CD-12, jímž Nejvyšší soud rozhodl v jiném řízení o téže otázce mezi týmiž účastníky). Argumentace odvolacího soudu ostatně opomíjí, proč by za „smluvní sankci“ nebylo možno považovat úrok z prodlení určený ve smlouvě (srov. § 369 odst. 1 obch. zák.), tedy tzv. „smluvní úrok z prodlení“. Na druhé straně nelze ovšem přisvědčit ani dovolatelce, dovozuje-li z judikatury Nejvyššího soudu opačné paušalizující, okolnosti konkrétního případu pomíjející závěry.

Obstát nemůže ani argument odvolacího soudu, že žalovaná připustila, aby ve smlouvách, ať již je připravil kdokoliv, byl užíván výraz „smluvní penále“. Předně, tato úvaha je zcela zřejmě založena na ustanovení § 266 odst. 4 obch. zák., to však lze aplikovat pouze v tom případě, že projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, tedy podle úmyslu jednající osoby (a nelze jej vyložit ani podle odstavce 2). Kombinovat postupy podle ustanovení § 266 odst. 1 a podle ustanovení § 266 odst. 4 obch. zák. je z

povahy věci vyloučeno.

Podle ustanovení § 266 odst. 4 obch. zák. není rozhodnou skutečností, kdo „připravil smlouvu“ (pořídil její návrh), nýbrž kdo jako první v jednání výrazu připouštějícího různý výklad použil. Je třeba vzít na zřetel, že takového výrazu mohlo být použito již při jednání předcházejícím vyhotovení návrhu smlouvy a mohla jej použít kterákoliv ze smluvních stran, tedy i jiná než ta, jež pak návrh smlouvy obsahující tento výraz pořídila a předložila k akceptaci. To platí tím spíše v situaci, o níž zřejmě jde též v souzené věci, kdy jsou v rámci déletrvajícího obchodního vztahu smlouvy obsahující týž výraz připouštějící různý výklad uzavírány opakovaně.

Úvaha odvolacího soudu, podle níž je projev vůle připouštějící různý výklad třeba, bez zřetele na to, kdo ho jako první v jednání použil, vyložit k tíži strany, která jeho užití připustila, je v přímém rozporu s ustanovením § 266 odst. 4 obch. zák., jež jednoznačně a kogentně (srov. § 263 odst. 1 obch. zák.) určuje skutečnost, která je rozhodná pro závěr, k čí tíži je třeba výklad projevu vůle provést.

Uvedené řešení odvolací soud přijal v situaci, kdy se spokojil s konstatováním, že je tu rozpor mezi účastníky, kdo z nich kupní smlouvy zpracoval, a na zjištění, kdo z účastníků v jednání vykládaný výraz poprvé použil, rezignoval. Takto ovšem soud postupovat nesmí; ustanovení § 153 odst. 1 o. s. ř. mu ukládá rozhodovat (zásadně) na základě zjištěného skutkového stavu věci. V případech, kdy nebyla prokázána určitá skutečnost významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, ať již se tak stalo pro nečinnost účastníka, jenž nesplnil povinnost označit důkazy k prokázání svých tvrzení [srov. § 101 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 větu první o. s. ř.], popřípadě nesplnil ani povinnost tvrdit všechny pro rozhodnutí významné skutečnosti [srov. § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], či se tak stalo proto, že taková skutečnost nemohla být prokázána vůbec (objektivně vzato), postupuje soud podle pravidel o důkazním břemeni, vyplývajících z ustanovení § 120 odst. 3 věty druhé o. s. ř., podle něhož neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází soud při zjišťování skutkového stavu z důkazů, které byly provedeny. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy mu zhodnocení provedených důkazů neumožňuje přijmout závěr ani o pravdivosti sporného tvrzení účastníka, ani o tom, že by bylo nepravdivé (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. února 2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 5, ročník 2002, pod číslem 86, a dále např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 2009, sp. zn. 23 Odo 1722/2006, jenž je veřejnosti k dispozici na webových stránkách Nejvyššího soudu). Důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že v řízení nebyla prokázána jeho tvrzení; tato odpovědnost se projeví v jeho procesním neúspěchu. Rozsah důkazního břemene, tedy okruh skutečností, které musí účastník prokázat, vyplývá z hmotného práva, z příslušné hmotněprávní normy, která je při právním posouzení věci aplikována, a odtud také vyplývá, kdo je nositelem důkazního břemene, tj. které skutečnosti je ten který z účastníků povinen prokázat. V zásadě platí, že nestanoví-li právní předpis jinak, stíhá důkazní břemeno toho účastníka, jemuž je existence příslušné skutečnosti podle hmotného práva ku prospěchu.

Tyto zásady se v plné míře uplatní též v posuzované věci, za předpokladu ovšem, že zkoumaný projev vůle bude třeba vyložit postupem upraveným v ustanovení 266 odst. 4 obch. zák. Domáhá-li se žalobce po žalované plnění z titulu nároku na smluvní pokutu za prodlení se zaplacením kupní ceny a dovozuje-li tento nárok z ujednání obsahujícího výraz připouštějící různý výklad, pak je na něm, aby (v pochybnostech, tj. neuspějí-li výkladové metody stanovené v § 266 odst. 1 a odst. 2 obch. zák.) tvrdil a prokázal nejen skutečnosti umožňující závěr, že žalované vznikl vůči němu závazek k zaplacení kupní ceny, s jehož plněním se dostala do prodlení, nýbrž též takové okolnosti, z nichž lze dospět k závěru, že to byla žalovaná, kdo při jednání mezi účastníky výraz připouštějící různý výklad poprvé použila.

Z protokolu o odvolacím jednání konaném dne 26. května 2010 je zřejmé, že odvolací soud si byl těchto zásad vědom a že si správně vyhodnotil, kdo má stran uvedených skutečností povinnost tvrzení a důkazní povinnost, neboť poskytl žalobci poučení o těchto povinnostech a důsledcích jejich nesplnění podle ustanovení § 118a odst. 1 a odst. 3 o. s. ř. Pochybil však, jestliže u toho zůstal a neučinil ani skutkové zjištění o tom, který z účastníků uvedený výraz poprvé v jednání použil, ani skutkový závěr o neunesení důkazního břemene a jeho důsledcích ve smyslu ustanovení § 120 odst. 3 věty druhé o. s. ř.

Dovoláním neuplatněné vady řízení, jež je povinen zkoumat z úřední povinnosti (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.), Nejvyšší soud ze spisu nezjistil.

Protože rozsudek odvolacího soudu není ze shora uvedených důvodů správný, Nejvyšší soud jej bez nařízení jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) podle ustanovení § 243b odst. 2 části věty za středníkem o. s. ř. zrušil, včetně závislého výroku o nákladech odvolacího řízení [§ 242 odst. 2 písm. b) o. s. ř.], a věc podle ustanovení § 243b odst. 3 věty první o. s. ř. vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

(zdroj: www.nsoud.cz)

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Nesprávné poučení
- Nájem bytu
- Nároky pozůstalých (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost státu za újmu (exkluzivně pro předplatitele)
- Promlčení (exkluzivně pro předplatitele)
- Valná hromada (exkluzivně pro předplatitele)
- Doručování
- Zastoupení
- Zánik závazku
- Zadržovací právo
- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)